

## Δεν έχω χρόνο

/ Γνώμες



**Μία από τις συνήθειες φράσεις που ακούνε τα παιδιά από τους γονείς τους είναι το «δεν έχω χρόνο». Από την μία η εργασία, η οποία ξεπερνά τα προβλεπόμενα όρια, όχι μόνο τα χρονικά, αλλά και της έγνοιας γι' αυτήν, με αποτέλεσμα ο άνθρωπος να αισθάνεται «ξεζουμισμένος», και από την άλλη ο φόβος για ποιότητα σχέσης που να ξεπερνά την αναγκαία συνοδοιπορία, η οποία εγκλωβίζεται στο να πάει ο γονιός το παιδί στο σχολείο, στο φροντιστήριο, σε άλλες εξωσχολικές δραστηριότητες, να γεμίσει τον χρόνο του, να αποκτήσει εφόδια, να μπορεί να έχει πιθανότητες να είναι πιο καλλιεργημένο στη ζωή του.**

- *Του Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός (Δρ. Θεολογίας)*

Η σχέση όμως προϋποθέτει διάλογο, παιχνίδι, κοινές δράσεις, βούτηγμα του μεγάλου στα εκκολαπτόμενα σκοτάδια του μικρού, ώστε να προλάβει να τον

βοηθήσει να τα αντιμετωπίσει. Προϋποθέτει προσανατολισμό αγάπης, η οποία κάνει τον μεγάλο να αντιμετωπίσει τους δικούς του φόβους, τις ανασφάλειες για το αν είναι καλός γονιός ή όχι και τι πρέπει να κάνει για να είναι το παιδί του ευχαριστημένο.

Το «δεν έχω χρόνο» μεταφράζεται «σε κάνω να μην έχεις χρόνο κι εσύ». Σου δίνω ένα κινητό, για να μπορείς να περνάς το υπόλοιπο της ώρας σου, ώστε να μη χρειάζεται να ασχοληθώ μαζί σου. Γιατί αν ασχοληθώ, θα πρέπει να ξεκινήσω να βλέπω σε τι υστερώ, τι φοβάμαι, τι νιώθω ότι θέλεις από μένα και δεν γνωρίζω αν έχω να σου δώσω. Κυρίως όμως το να βρω χρόνο σημαίνει να αισθάνομαι πως ό,τι κι αν κάνω, δεν μετρά μπροστά στη χαρά να είμαι με σένα, το παιδί μου, να παίξω μαζί σου, να σε ακούσω, να μοιραστώ ό,τι σε τρομάζει ή ό,τι σου δίνει νόημα, ακόμη κι αν είναι πολύ μακριά από τις δικές μου σκέψεις, τα δικά μου βάσανα, τις δικές μου ενασχολήσεις.

Δεν έχω χρόνο να σου μαγειρέψω, διότι θα πρέπει να μάθω να το κάνω. Δεν έχω χρόνο να διαβάσω μαζί σου κάτι, διότι θα πρέπει να μάθω εγώ να διαβάζω. Δεν έχω χρόνο να παίξω μαζί σου, διότι μεγάλωσα χωρίς να παίζω ή το παιχνίδι με τρομάζει γιατί πρέπει να γίνω λίγο παιδί. Δεν έχω χρόνο να σου μιλήσω, διότι το κήρυγμα είναι εύκολο, αλλά το να θυμηθώ πώς ήμουν όταν ήμουν παιδί ή έφηβος, πώς αισθανόμουν, τι με φόβιζε, αν δεν το έχω διαχειριστεί, αν δεν τα έχω βρει με τους δικούς μου γονείς, είναι ανηφόρα αβάσταχτη. Δεν έχω χρόνο να σου μιλήσω για τον Θεό, διότι θα πρέπει να αποφασίσω αν πιστεύω ή όχι. Δεν έχω χρόνο να πάω εκκλησία, να γιορτάσω, να σου δείξω τη χαρά της παράδοσης, διότι θα πρέπει να υπερβώ τις δικές μου προκαταλήψεις, να δω ποια είναι η αλήθεια μου και ποια είναι η όντως Αλήθεια κι αυτό θέλει κόπο. Δεν έχω χρόνο να κρίνω τον κόσμο, την πολιτική, τις ιδέες, τα πρόσωπα, διότι θα πρέπει να ξαναδώ ποιο είναι το νόημα της ζωής, ποιος είναι ο πολιτισμός στον οποίο ζω, αν υπάρχει νόημα υπέρβασης, εξόδου από το κακό, όραμα ζωής και όχι μόνο διαχείρισης, συνέπεια δικών μου λόγων και έργων. Έτσι, προτιμώ την εύκολη κριτική των Μέσων Κοινωνικής Δικτύωσης, την ισοπέδωση ή το βόλεμα.

Αν βάζαμε όλοι μας λίγο τον χρόνο στη θέση του, δηλαδή στην ισορροπία, στην έγνοια της αγάπης, στην βεβαιότητα ότι ό,τι περνά δεν ξαναγυρίζει, ίσως θα βλέπαμε τα παιδιά μας ως τα πρόσωπα εκείνα που περιμένουν από εμάς να μοιραστούμε μαζί τους τα σωστά και τα λάθη μας, τις νίκες και τις αποτυχίες μας, την πίστη και την έγνοια. Και τότε, ακόμη κι αν δεν είχαμε χρόνο, θα δημιουργούσαμε. Τα πάντα, άλλωστε, περνούν από τη διάθεση της καρδιάς.

**Πηγή: [pemptousia.gr](http://pemptousia.gr)**